

Συνών. ἀπεκεῖθε 1. β) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐκεῖ πολλαχ. : Ἀποκεῖ κάτσε Κεφαλλ. Νά, ἀποκεῖ πάνου εἶναι τ' ἀμπέλι Προπ. (Κύζ.) Καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. : Εἶναι 'ς τ' ἀποκεῖ χωριό - τὴν ἀποκεῖ μερὰ (ἀντί : 'ς τὴν) Πελοπν. (Σουδεν.) Ἡ χρῆσις καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 2, 65 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «τὰ ἐσώτυπα, τὰ ἐξώτυπα, τὰ ἀπέδω καὶ τὰ ἀπέκει». γ) Ἀντὶ τῆς ἀντων. σὺ ἢ αὐτὸς κοιν. : Σὺ ἀπεκεῖ τί λές; Ἀπεκεῖ τί λέει; Δὲ βαρεῖσαι καὶ σὺ 'πεκεινά; Θράκ. (Σαρεκκλ.) δ) Ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖσε σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Ἀς πάη ἀποκεῖ ποῦ 'ρθε. Πήγαινε ἀποκεῖ ποῦ 'ρθες σύνθηθ. Πῆρε δὴ γ'ναῖκα τ' τσαὶ τὴ βήαινε ἀποτσεῖ ποῦ θενὰ περάσουνε εὔτειρ' (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Παρατήρα 'ποτσεῖ, παρατήρα 'πωδὰ Πάφ. || Ἄσμ.

Ἦκεῖ ἀδὰ πῇ κλώδκεται τὰ ἄσπρα φορεμένος Χαλδ.

Πλέο δὲν εἶχαν τί κάμη μέσ' 'ς τὴ χώρα

το' ἄγγισε ὁ τσαιορὸ νὰ πὰ 'πουτοῦ το' ἀποτσεῖ

(χώρα = χωριό, νὰ πὰ 'πουτοῦ το' ἀποτσεῖ = νὰ πάν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἦτοι νὰ ξενιτευθοῦν) Καλημ. 2) Χρονικῶς α) Ἀπὸ τότε, ἔκτοτε Θράκ. Καπ. (Φλογ.) Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ.) Χίος κ. ἀ. : Ἀπέτσε το' ὕσιρα Λέσβ. Ἐπεκεῖ κ' ὕστερία Κοτύωρ. Ἀπεκεῖ καὶ πέρα δὲν τὸν εἶδα Χίος. β) Ἀκολουθῶς, ἔπειτα πολλαχ. καὶ Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Εφάγαμε κ' ἦπιαμε καὶ ἀπέκει βγήκαμε σιργιάνι Πελοπν. (Αἴγ.) Πάνε καὶ ἀπέκειο πέρασε ἀπεδῶ (πήγαινε κτλ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Κι ἀπέκειο τί νὰ κάμωμνε; Χίος Τὸν ἐσκοτώσανε καὶ ἀπόκειας τὸν ἐροῖζανε 'ς ἓνα βηγαῖδι Κρήτ. Ἀφίνεις τὴ μυζήθρα νὰ ῥήνεται μέσα 'ς τὸ καζάνι καὶ ἀπόκεις τὴ μαζώνεις μετὴ γουτάλα Κρήτ. Ἀπόκειας τσῆ παιζει μιὰ καὶ κόβγει τὴν ὀρά τζη (τσῆ παιζει μιὰ = τῆς δίνει μιὰ) αὐτόθ. Ἠγέννησε καλὰ καὶ ἀπέκεια ἠπόθανε Κίμωλ. Φωνάζει κάμπόσον καὶ ἀπόκον ἐρκεται πάλε Ρόδ. Ζυμώνομε τὸ τυρὶ το' ἀποτσεῖ τὸ βάνομε 'ς τὴ βρουγιὰ (εἶδος πηλίνου δοχείου) Κύθν. Τ' ἀμπέλια τὰ κλαδεύουνε τὸ Φλεβάρι καὶ τὰ σκάφτουνε, ἀπέκει τὰ σκαλίζουνε Ἰθάκ. Φάανε κ' ἦπιανε καὶ ἀπέκειο διάησαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μοῦ χτύπησε νὰ σηκωθῶ το' ἀπέτσο ἠσηκώθησε το' ἦφνε Θήρ. Κι ἀπέκο μιλῆς κόμα; Τῆλ. Νὰ λάβον γὼ μιὰ βουλὰ τὰ λιπὰ 'ς τὰ χέρια μ' καὶ ἀπέκει ξέρον γὼ τί τὰ κάνου Σκόπ. Κάτσι κ' ἔφαγι, πέκεια σ'κώθ'κι κ' ἔφ'γι Σαμοθρ. Ἀ' πολωνέψωμε καὶ ἀπέκειο πλὸς ἂ πάμε μπρὸς Κάλυμν. Δέβα ἐσὺ κ' ἐπεκεῖ ἐρχομαι κ' ἐγὼ Χαλδ. Ἀφ'σ' τὴν κοσσάραν ἄς καλοπαδύν' κ' ἐπεκεῖ σπάεις ἀτεν (ἄφησε τὴν ὀρνιθα νὰ καλοπαχύνῃ καὶ ἔπειτα τὴν σφάζεις) Τραπ. Ἐρθαν εἴκοσ' νομάτ' κ' ἐπεκεῖ ἔρθες ἐσὺ (δηλ. ἦλθες εἰκοστός πρῶτος) αὐτόθ. || Φρ. Ἀπέκειο πλὸς (ἐπὶ τέλους) Κάλυμν. Τώρα καὶ ἀπέκει (οὐδέποτε) Λευκ. || Γνωμ. Πρῶτα φουρνὶν κ' ἐπεκεῖ ἐγκλησίαν (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης ἐργαζομένου κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένου νὰ ἐκκλησιάζε-ται) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ βασον κ' ἐπεκεῖ κακάντσον (γέννησε ἄβγὸ καὶ κατόπιν κακκάρισε. Πρὸς τὸν κομπάζοντα δι' ἔργα τὰ ὅποια ἀκόμη δὲν συνετελέσθησαν) αὐτόθ.

Πρῶτα πίνει ὁ κερναστὴς καὶ ἀπέκει δι' τὸν ξένον (συνών. φρ. ὁ παππᾶς πρῶτα τὰ γένεια τοῦ βλογάει) Κερασ. || Ἄσμ.

Κι ἀπέκει πῆγε σπῖτι δους, δὴ μάννα δης ξετάζει Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ὅπου 'ς ἀγάπη θὰ βαλθῇ ἐμένα νὰ ρωτήσῃ

καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ τὰ πάθη μου καὶ ἀπέκεια ν' ἀγαπήσῃ

Αργυροῦδ.

Δὲν ἦτο κοῖμ' οἱ βάρβαροι ἀπάνω σου ν' ἀράξου καὶ ἀπόκειας Τοῦρκοι νὰ ῥθουσι γιὰ νὰ σ' ἀπορορημάξουν!

Κρήτ.

Ἀκόμα δὲν τὸν ἤρρηκες τὸ μάνταλο ν' ἀνοίξῃς

νὰ μᾶσε δώσης τὰ λεφτὰ καὶ ἀπέκειο νὰ σφαλίσῃς

Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3, 211 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «ἐκόλλησε καὶ ἀπέκει οὐκ ἀνασπᾶται».

γ) Τότε Καπ. Κορσ. Σίφν. : Ἀπέκεια εἶχα τὰ κατοίκια, ἦτανε κακοχροινὰ Σίφν. || Ἄσμ.

Ἄν εἶσαι σὺ ὁ ἄντρας μου, ἂν εἶσαι ὁ καλὸς μου,

πές με σημάδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπέκει νὰ σ' ἀνοίξω

Συνασσ.

Πόντεν ἰδῆς τὴν θάλασσα νὰ γίνῃ περιβόλι,

ἀπέκει ἀκαρτέρα με νὰ πὰμ' μαζὶ 'ς τὴν Πόλι

Κορσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 155 (ἐκδ. Wagner σ. 128) «βλέπε καλὰ τὴν στράτα σου, θώρειε τὸν μπουσσουλὰ σου, νὰ μὴν παραστρατίσωμεν καὶ ἀπέκει σφάκελά σου». 3) Ἄλλως Ἰμβρ. Κίμωλ. Κῶς Σίφν. Σκόπ. : Ἐλα ποῦ 'μι ἀνήδουρους, πέκεια ἦξιρα γὼ τί θὰ 'κανα! Ἰμβρ. Δὲ μπουρεῖ οὐ πατέρας-ι-μ', ἀπέκει ἦρχονμ'να γὼ τρέχουντα Σκόπ. Κι ἀπέκεια ὅσοι πλερώνουν κυρᾶδες οἱ κακόμοιροι, ὅλο κακὸ εἶναι Κίμωλ. 4) Ἐν τούτοις, παρὰ ταῦτα Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) : Ἐκαμώνουδανε πῶς θέλει νὰ φύῃ καὶ ἀπέκειο δὲν ἦφνε Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Μ' ἔδεργε καὶ μ' ἐμάλουνε καὶ μετὰ τὰ βόιδα μ' ἔστειλε...

μετὰ πάγουρα καὶ μετὰ βροχὲς καὶ ἀπέκει δὲν ἐπέθαινα

(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

*ἀπεκεῖ-ἄνω ἐπίρρ. ἀπεκειάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἄνω.

Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπεκεῖ πρὸς τὰ ἄνω (ὁ τύπ. ἀπακειάν' δεικτικῶς) : Ἀπακειάν' πάει. Ἀπακειάν' ἐξέβεν ἅπ'αν 'ς σὸ ραδὶν (νὰ ἀπεκεῖ πρὸς τὰ ἄνω ἀνέβῃ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους). Ἀπεκειάν' ἀσ' σὸ περ'βόλ' ἐσέβεν 'ς σὸ κεπὶν (ἀπεκεῖ ἀπὸ τὸν τοῖχον ἀναρριχηθεῖς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον). Συνών. *ἀπεκεῖ - καὶ ἄνω.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-κ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἄνωθεν κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ἀνωτέρω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης πάντοτε ὀριζοντίας) : Ἀπακειάνθεν-κ' ἔρθεν κ' ἐδέβεν.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἄνωθεν καὶ ἄνω.

Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐκεῖ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω : Ἀπακειάνθεν-κιάν' ἐξέβεν ἅπ'αν 'ς σὸ ραδὶν.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-μέρου ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ ἄνωθεν καὶ μέρου, δι' ὃ ἰδ. μέρος.

Ἀπὸ τὸ ἐκεῖ ἐπάνω μέρος : Ἀπακειάνθεν-μέρ' ἐφόρτωσα τὸ μουλάρ' ξύλα.

ἀπεκεῖ-ἀπάνω ἐπίρρ. κοιν. ἀπακειάπ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατῶειπ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατῶειχαμπ' Πόντ. (Ὁφ.)

ποκειδεαπάνω Κύθηρ. ποκειδεαδάνω Κύθηρ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἀπάνω. Ὁ τύπ. ποκειδεαπάνω ἔχει α' συνθετ. ἐκ τοῦ τύπ. ἀποκειδέ, δι' ὃ ἰδ. ἀπεκεῖ.

